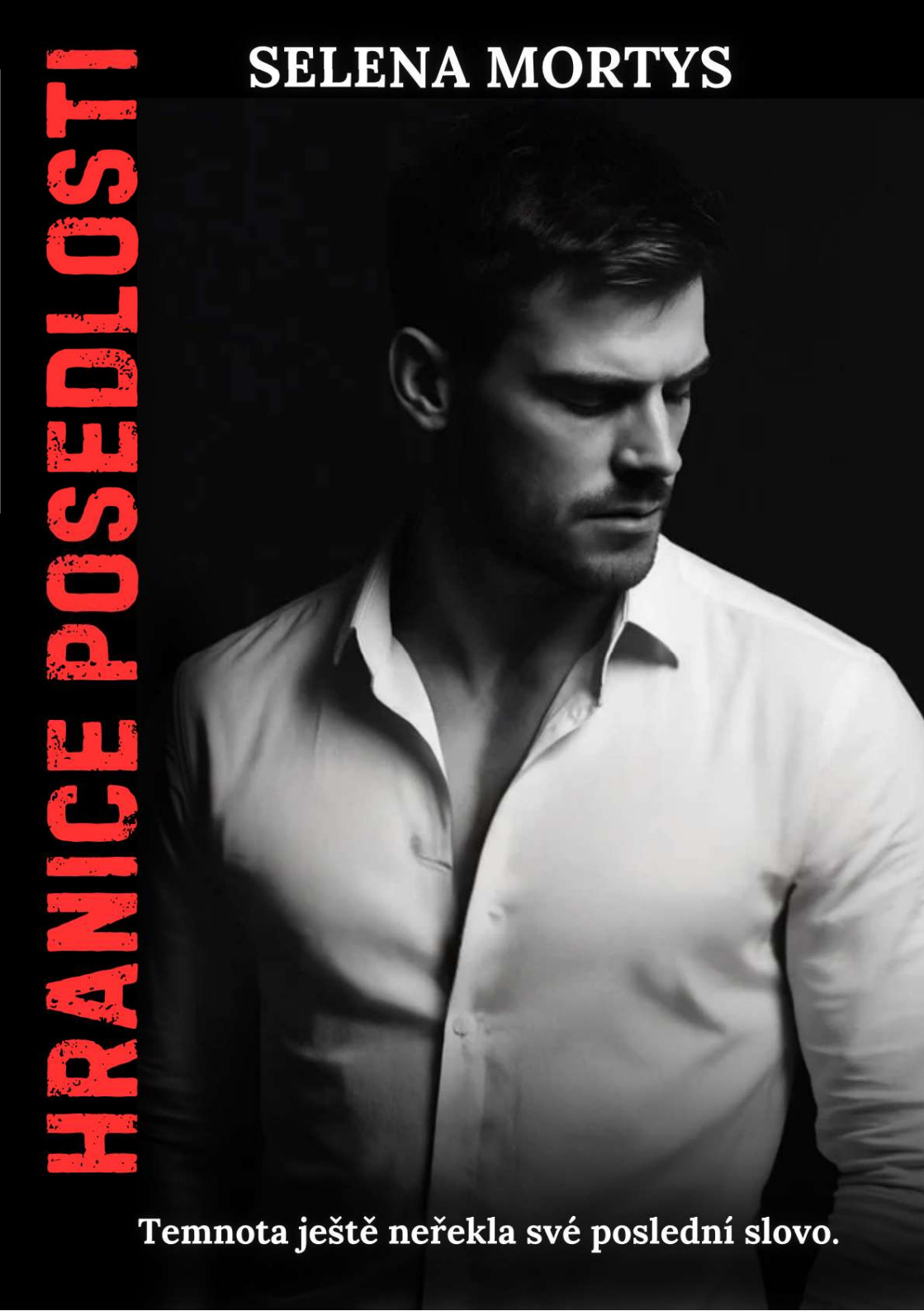
SELENA MORTYS

HRANICE POSEDLOSTI

Temnota ještě neřekla své poslední slovo.

Hranice Posedlosti

Selena Mortys

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 96. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Selena Mortys
Korektura: Eva Slavíková
Sazba: Monika Kurucová
Obálka: JPolc

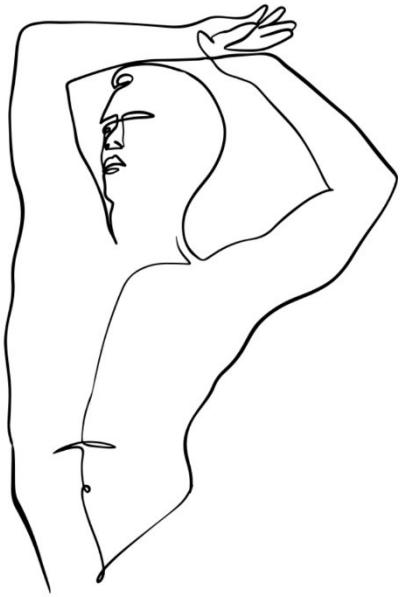
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-20-0 (epub)
978-80-53064-21-7 (PDF)
978-80-53064-49-1 (mobi)

ANOTACE

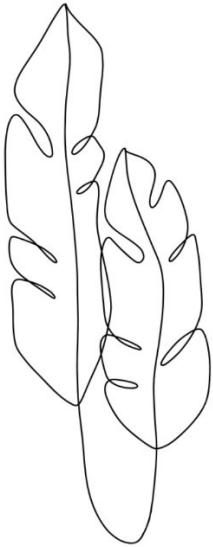
Jsem iluze. Přesně to, co chtějí, abych byl. Rozmazlím je, zhýčkám, zničím – a ony mi za to platí. Žádné city ani vzpomínky. Zato Claře bych nedal ani za milion, a přesto mi zůstává v hlavě. Holka, která mlčky křičí moje jméno.

Potřebuju, aby byla jenom moje. Zamilovaný gigolo a rozbitá holka. To nedopadne dobře. Posedlost totiž žádné hranice nemá.

VĚNOVÁNÍ

Pro Mon CouCou,
za to, že ve mě věří.
Děkuji.

VAROVÁNÍ

Tenhle příběh není jen o lásce.
Je to příběh o posedlosti, závislosti, moci – a o tom, co všechno láska dokáže zničit.

Najdete tu vulgarismy, otevřené sexuální scény, prostituci, manipulaci, vydírání i psychický teror. Budou tu momenty, které vám budou nepříjemné. Možná vás zneklidní.
Některé příběhy se totiž nečtou pro útěchu, ale proto, že něco říkají.
Protože ve vás něco zanechají.

Když se tím prokoušete, možná zjistíte, že největší hrůza není v tom, co děláme druhým – ale v tom, co necháme udělat sobě.

PROLOG

Stačí jediný pohled, abychom věděli, že jsme našli spřízněnou duši. Jeden jediný dotek, aby to v nás zanechalo stopu na celý život. A jedna věta, abychom se stali posedlými.

Láska je jen slovo, ale nemusí to být hned ta, která přináší radost a pocit naplnění. Pro lásku se trpí. Je to zákeřná mrcha a dokáže člověka dostat na kolena. Jeden z nejsilnějších citů, který má mnoho podob.

Milujeme slepě a nevnímáme svět kolem sebe. Nic není důležitější než dotek, polibek, pohled. Pocit chtíče nás zavede někdy až do temnoty, kterou však nevidíme – nebo vidět nechceme.

Někdy stačí jediný pohled, aby se člověk stal posedlým.

Někdy stačí jediný dotek, aby jiní trpěli.

A někdy stačí jediná věta, aby se náš život změnil od základů.

KAPITOLA PRVNÍ
DAMIAN

Dívám se na svůj odraz v zrcadle, upravím si límeček a prsty naposledy prohrábnu tmavé vlasy. Musím vypadat dobře. Musím skvěle vonět. Musím být připravený splnit všechny jejich touhy. Rozmazlit je. Dát jim takovou rozkoš, jakou ještě nikdy nepoznaly. To je moje práce.

Kdo jsem? No přece gigolo. Ten, který se neptá, když nemusí. Ten, jehož největší zbraní je jeho pták a jehož tělo je jen nástrojem pro znuděné, zbohatlé paničky. Nikdy víc. Nikdy míň.

Vím, jak uspokojit ženy. Vím, jak jim dopřát nezapomenutelný okamžik, kdy se samy sobě zdají jako bohyně.

Naposledy na sebe stříknu parfém. Je to silná vůně, mužná, dominantní – a vím, že ji moje klientka ucítí ještě dřív, než se mě dotkne.

Vycházím ven, usedám do svého černého BMW. Jen otočím klíčkem a ozve se hrubý, syčivý hlas motoru. Slyším v něm přesně to, co mě dnes čeká; tlak, výkon, rychlost, potlačenou zuřivost.

Navigace mě vede k luxusnímu hotelu. Když vystoupím, srovnám si sako a předám klíčky poslíčkovi, aniž bych se na něj podíval. Jdu rovnou po červeném koberci. Nezdržuju se. Vím, jak jsou tyhle dámičky nedočkavé.

Na recepci si vyzvednu kartu podle pokynů a pak už výtahem mířím do prezidentského apartmá. Tam by měla čekat moje klientka. Znovu se zkontroluju v zrcadle – pohled, který prodává. Urovnám si bradku, uhladím vlasy, rozepnu dva horní knoflíky u košile. Ukážu kousek hrudi. Vím přesně, co dělám. Oči musí klamat. Musím být sen. Musím být všechno, co si ty ženy v hlavě namalovaly.

Jakmile výtah cinkne, vykročím k apartmá. Zaklepu a rovnou strčím přístupovou kartu do zámku. Tohle chtěla, abych vešel sám. Počítám s tím, že bude přivázaná k posteli nebo… jinak indisponovaná. Tyhle ženy si rády hrají.

Uvnitř je šero. Světla jsou ztlumená na minimum, hraje tichá, ambientní hudba. Místnost voní luxusem, čistotou a penězi. Je to jedno

z nejlepších apartmá, jaká jsem kdy viděl. Ale nejsem tu, abych se kochal výhledem. Hledám klientku.

Procházím místnostmi a najdu ji na terase. Jsme v nejvyšším patře. Výhled je až na samotné nebe. V rohu je umístěna vířivka a z ní se na mě usmívá postarší tmavovláska. Mám pocit, že ji znám z televize.

„Ahoj. Kde ses tak loudal?“ zvedne ke mně skleničku šampaňského. V druhé ruce má cigaretu. Skvělé. Kuřačky nesnáším. „A pročpak jsi ještě oblečený? Pojď ke mně,“ zavolá a přiláká si mě prstem jako nějakou hračku.

Začnu se svlékat. Pomalými pohyby, přesně jak to mají rády. Nejprve sundám sako a rozepnu košili, knoflíček po knoflíčku. Stáhnu ji pomalu přes ramena. Když uvidí mé vysportované tělo, skousne si ret a přiblíží se ke kraji vířivky. Její oči hoří chtíčem.

Jdu k ní loudavým krokem. Povolím pásek a rozepnu si kalhoty. Sundání nechám na ní. Chci, aby si mě rozbalila jako dárek.

Vezmu ptáka do ruky a rozpumpuju si ho. Chci být připravený. Chci z ní vyšukat duši.

Je u mě. Stáhne mi kalhoty tak, aby měla výhled na můj nástroj. Nakloní hlavu jako šelma a pak ke mně vzhlédne. Má v očích ten zvířecí, bezostyšný pohled. Takový, jaký si ke svému manželovi nikdy nedovolí. Takový, za který by se normálně styděla. Ale se mnou nemusí. Platí za to, aby nemusela mít ostych. Aby si splnila každou svou bizarní choutku. Abych byl jen nástroj.

Vyplázne jazyk a přejede mi s ním po celé délce. Pak mě vezme do pusy, chytí mě za půlky a začne mě kouřit. Hltá mě víc, než zvládne. Jakmile se dotknu jejích mandlí, zadáví se. Oči se jí protočí, v koutcích se jí lesknou slzy. „To je na mě moc velký sousto,“ ušklíbne se. „Ale chtěla jsem tě ochutnat. Teď ochutnej ty mě.“

Vrací se zpět do vířivky a já se úplně svléknu. Pořád ji sleduju. Navazuju oční kontakt. Vklouznu do vody a ponořím se pod hladinu. Přiblížím se k její kundičce. Chytím ji pod zadkem a vyzvednu si ji k obličeji, abych ji mohl pořádně vylízat.

Cítím její dech, slyším tlumené steny i pod vodou. Kroutí se mi na obličeji.

Opřu si její nohy o ramena a vynořím se. Leží na hladině vody, tělo se jí vlní. Nasaju její poštěváček a saju ho tak, že se jí zakloní hlava. Dívám se na ni. Vidím její zelené oči, slyším její vzdechy. Slyším, jak křičí moje jméno, když jí tělem projede vlna vzrušení.

Právě mi ohodila obličej orgasmem, ale mně je to jedno. Protože tohle jsou jediné chvíle, kdy žiju.

I když je klientka ještě v rauši, položím ji na nohy, otočím ji k sobě zády a tvrdě ji opřu o rám vířivky. Líbám ji na krk, mačkám jí prsa, otírám se tvrdým ptákem o její zadek. Natáhnu se pro kondom, nasadím si ho. Přejedu jí rukou mezi nohama, dráždím ji. Zakloní hlavu, vzdychá. Vyšpulí se ke mně.

Jasná výzva.

Vniknu do ní. Nejprve jen kousek, pak celý. Pomalu. Nechávám ji vzpamatovat se. Svírá mě v sobě tak dokonale, že cítím každé chvění.

„Ach, bože, jsi opravdu skvělý," zasténá.

Dívám se na její krk. Na její chirurgicky vylepšená prsa. Šukám ji tvrdě, ale pomalu. Dávám jí čas. Jeden zásun. Vykřikne.

„Přidej!"

Tak přidám. Chytím ji za boky a přirážím do ní tak silně, že se voda přelévá přes okraje vířivky. Křičí, třese se. Přichází další orgasmus.

Otočím si ji čelem k sobě. Chytím ji pod koleny a pokračuju. Třese se na mně, zpocené vlasy se jí lepí na čelo. Je unavená, ale chce víc. Podívá se na mě temným pohledem a pak se usměje.

Skloním se k jejím prsům, střídavě líbám jednu i druhou bradavku. Zavrčím. Už to na mě jde. Ale chci, aby skočila se mnou. Strčím ruku mezi naše těla, masíruju jí poštěváček.

Začne hlasitě vzdychat, rozklepe se mi v náruči a vyvrcholí. Stáhne mě v sobě a já padám za ní. Všechno se mi stáhne, z hrdla se mi vydere zasténání a udělám se.

Klientka zakloní hlavu a sklouzne zpátky do vířivky. Vypadá, že se každou chvíli složí. Je úplně vyčerpaná.

A přitom vůbec netuší, že jsem s ní ještě neskončil.

*****

Leží vedle mě. Spí hluboce, vyčerpaná, s tváří zabořenou do polštáře, dechem klidným a rovnoměrným. Vlasy rozcuchané, rty pootevřené. Vypadá… jinak. Ne jako ta nekontrolovaná, sebestředná žena z večera. Ne jako ta, která si mě zaplatila. Teď je jen obyčejná, zranitelná, nahá. A mně se na vteřinu sevře hrudník.

Měl jsem odejít už dávno.

Jsem Damian. A tohle je jen práce.

Pomalu vstanu, nehlučně, jako stín. Obléknu se potmě.

Ještě jednou se otočím. Spí dál. Nehne se. Nevzbudí se.

A tak odejdu. Dveře se za mnou tiše zaklapnou.

KAPITOLA DRUHÁ
CLARA

Je něco kolem páté ráno a ti dva už zase šukají. Tohle není normální. Jak může člověk prosexovat celou noc? Napočítala jsem pět čísel od půlnoci. Vůbec na mě neberou ohledy. Opravdu se bojím, že ta stěna, co nás dělí, se každou chvilku rozpadne. Koukám do stropu a modlím se, aby už to skončilo a já nemusela poslouchat Tynu, jak křičí v návalu vzrušení.

Možná jsem vadná, ale už jsem sex neměla půl roku a nevadí mi to. Naposledy jsem měla vztah ještě před delší dobou, ale co jsem se přistěhovala do Los Angeles, není na to čas. Pořád jen pracuju a šetřím si na svoje bydlení, proto bydlím i se svou kamarádkou. Je lepší platit půlku poplatků. Jen kdyby nebyla tak sexuálně aktivní.

„Jo, už budu, píchej mě pořádně!“ zařve a pak se ozve plesknutí.

„Bože, zabijte mě někdo, prosím,“ promnu si obličej. Stěna za mnou se začne klepat rychleji a já zatajím dech. Představím si, jak skrze ni prorazí a skončí u mě.

A je ticho… konečně. Oddechnu si a zavírám oči. Doufám, že už bude klid a já aspoň na chvilku zaberu. Přetočím se na bok a v tu vteřinu usínám.

*****

Den mi uteče rychle. Chci se začít chystat do práce, ale když mi zazvoní mobil a já vidím, že mi volá šéf, rozbuší se mi podivně srdce. Cítím, že je něco špatně. Přijmu hovor a dám si telefon k uchu. Šéf na mě začne křičet, že v kase chybí prachy a že mám padáka. Prý se mám rozloučit i s výplatou, protože to vrací do banku. Než si uvědomím význam jeho slov, típne mi to. Jen se zhroutím na gauč a začnu brečet. Práce byla to jediné, co jsem měla a co mě udržovalo nad vodou. Myslela jsem si, že se budu mít líp než doma, ale vše se mi sype.

Po smrti maminky začal můj táta pít a pak mě vyhodil s tím, že se na mě nemůže podívat. Prý mu denně připomínám mámu a on to nedává.

Takže jsem se rozhodla ze dne na den, že mizím. Ani já to s ním nezvládala. Pil už před máminou smrtí, ale to, co se z něho stalo pak, byl extrém.

Tyna byla kamarádka ze střední. Byly jsme spolu dlouho v kontaktu a ona mi ještě déle pořád dokola opakovala, abych se k ní přestěhovala a nezůstávala s tím opilcem. Takže když jsem jí zavolala, jestli její nabídka stále platí, věděla jsem, že mi pomůže.

Ale nechtěla jsem její dobrosrdečnosti využívat, a proto jsem dřela každej večer v tom zasraným baru a vydřela si každou korunu, a on mě teď vyhodil za něco, co jsem neudělala.

Utřu si nos do rukávu, zrovna když se Tyna vrátí z práce.

„Bože, co se stalo?“ hned si ke mně přisedá.

„Dostala jsem padáka,“ zdrceně se na ni podívám.

„Proč?“ nechápe, stejně jako já.

„Prej jsem ukradla prachy z kasy, ale to není pravda.“

„Kašli na to, seženeš si jinou práci,“ obejme mě a snaží se mě utěšit. „A víš co, dneska spolu zajdeme do baru. Potřebuješ se i trochu odreagovat, nejen makat. A *ne* pro mě není odpověď,“ odtáhne se ode mě a ukáže na mě prstem. Moc dobře ví, co jsem jí chtěla říct. Jenže neřeknu.

*****

Nikam se mi nechce. Stojím před zrcadlem a zírám na sebe. Obyčejné džíny a bílé tričko, k tomu kožená bunda. Hladím si zrzavé vlasy a přemýšlím, jestli bych si měla dát linky.

„Jdeme?“ zavolá na mě Tyna a já se kouknu ke dveřím, jako by tam byla, ale není. Zhluboka se nadechnu a jdu vstříc velkoměstu. Beru si klíče, ale Tyna mě zastaví. „Už je mám, nemusíš si je brát.“

Jen pokrčím rameny a vrátím je tedy do košíčku. Když se na ni podívám, oproti mně vypadá úžasně. Je vysoká, má dlouhé blond vlasy, dokonalá prsa a oblé boky. Chtěla bych vypadat jako ona, a hlavně mít její sebevědomí. Aspoň jednou si užít stejně kvalitní sex a sbalit nějakýho stejně sexy chlapa, jako je Noah.

„Moc ti to sluší,“ pochválím ji.

„Zato ty vypadáš jak stará panna,“ protočí očima. „Svlíkni to, hned,“

jde do svého pokoje a já nějak netuším, jestli se mám fakt svléknout, nebo si dělala srandu. Jakmile se vrátí s koženou sukní, hodí ji po mně a řekne: „Tričko je v pohodě, ale ty džíny spal," založí si ruce na hrudi a čeká. Bojím se jí, takže se svléknu a hodím na sebe tu odpornou věc. Nesnáším kůži, ale když to na sobě vidím, musím říct, že je to fakt sexy.

K tomu mi půjčí ještě kozačky a pak už vyrážíme. Před bytem na nás čeká její přítel ve svém luxusním autě, a když nás uvidí, usměje se.

Aha, takže jim budu dělat křena, fakt super.

KAPITOLA TŘETÍ
DAMIAN

Mělo mi to být jasný. Ten parchant. Měl jsem tušení, že to bude past, a to se mi právě potvrdilo.

Vidím ho přicházet zavěšeného na blondýnu a za nimi jde jak křen nějaká zrzka. Vypadá, jako by ani nevěděla, kdo a kde je. Ta má být pro mě. Nevím, kdy to začalo, ale Noah mi prostě jednoho dne začal shánět holky a počítá… ani nevím s čím. Že se zamiluju? On ví, kdo jsem a jak svou práci miluju. Když si budu chtít zapíchat, vyberu si nějakou z klientek, a ne tuhle… Bože, je jak chodící charita.

„Čau, seznámím vás. Tohle je moje úžasná přítelkyně Tyna," podívá se láskyplně na blondýnu, „a tohle je její kamarádka Jenna."

„Clara," opraví ho a protočí očima. Chci k ní natáhnout ruku, ale ona stočí pohled jinam. Založí si ruce na prsou a otočí hlavu stranou. Jen se nad tím zarazím a pak se usměju. Možná nebude tak marná, jak se zdála.

„Kámo, tahle je jiná," pošeptá mi Noah.

„Ty si prostě nedáš pokoj, že ne?" pousměju se a pak společně vyrážíme do klubu.

Noah mě vůbec nepotřebuje, protože se neustále lepí na tu blondýnu, její zrzavá kamarádka zas věčně sedí u baru. A já hraju Tetris… Bože, že jsem sem lezl. Vyruší mě až Clara, která sebou pleskne na pohovku a na tváři má nepřítomný výraz. Nevypadá, že by byla opilá. Sleduju ji, jako by byla jediná v klubu. Je na ní něco, co mě donutí se pousmát. V tu chvíli se na mě podívá a zamračí se. Zamknu mobil a jdu k ní.

„Je ti jasný, o co jim šlo?"

„Jo, prvně jsem se teda bála, že budu křen, ale možná by to bylo lepší než tohle dohazování."

„No dovol, já jsem skvělá partie," naoko se urazím, a to jí vykouzlí úsměv na tváři.

„Já neřekla, že ne. Jen nejsi pro mě. Co by někdo jako ty dělal se mnou?" odfrkne si.

„Jako já?" Tohle mě zajímá. Jakpak mě tahle panenka vidí?

„Jo, koukni se na sebe, jsi hezký, máš luxusní tělo, když se usměješ, holky shazují kalhotky. Ptáka budeš mít asi taky výstavního a v posteli budeš patřit k těm dokonalým."

Aha, alkohol jí pomalu rozvazuje jazyk. Nakloním se k ní, tak blízko, že cítím její dech na svých rtech. Podívám se jí do zelených očí, které potemní, a pohladím ji prstem lehce po tváři.

„Chtěla bys vědět, jakej jsem v posteli?" Téhle chudince bych dal klidně i zadarmo.

Mlčí, jen se jí zadrhne dech v krku a skoro to vypadá, jako by o tom přemýšlela. Než stihne odpovědět, vyruší nás Tyna a Noah. Odtáhnu se od ní a dělám, že se nic nestalo.

*****

Když konečně vyjdu ven a vidím ji tam stát, popravdě doufám, že se rozloučíme a já půjdu domů. Ale ona se zastaví na chodníku a mračí se.

„Sakra… já nemám klíče," vydechne a začne vyťukávat něco do mobilu. „Nemohl bys prosím zavolat tomu svému kámošovi? Tyna mi to nebere."

„Jo," vytahuju mobil, ale ani Noah nereaguje. Klidně by v tuhle chvíli mohl být v jiné dimenzi. Povzdechnu si. „Bydlíte spolu, ne? Třeba bude doma, hodím tě tam."

„Díky," vděčně se na mě podívá. Jenže když přijedeme k jejímu baráku, Tyna se na zvonek neozývá. Clara tam stojí naštvaná a zoufalá.

„Máš kam jít?"

Zaváhá. Nervózně si poškrábe čelo.

„No… vlastně ne. Asi si zavolám taxi a… půjdu někam na hotel."

Lže. Vidím to. Holky jako ona nenosí designovou kabelku, pokud není fejková. Celý večer jsme to s Noahem platili my. A ona spíš vypadá, že má posledních pár dolarů na účtu.

„Anebo… můžeš ke mně," navrhnu klidně.

Oči se jí zvednou tak rychle, že skoro vidím ten vnitřní výkřik. Krásný, zelený pohled. Ostražitý. Ale zvědavý.

„Ne takhle," dodám. „Jen nocleh. Nic víc."

„Já nejsem jako moje kamarádka," ohradí se ostře a zkříží ruce. „Nebudu s tebou spát."

„To nebudeš," přikývnu s úsměvem. „Chci jen pomoct. Ale jak vidím… dobrý skutky už se dneska nenosí. Měj se." Otočím se a jdu k autu. V duchu už zavírám dveře od domu a těším se na ticho.

Ale než nasednu, otočím se. Pořád tam stojí. Nervózně se rozhlíží. Nervózně svírá kabelku. A já…

Zajedu s autem k ní, stáhnu okýnko. „Naskoč."

Váhá. Ale pak nasedá. Těsně vedle mě. A v autě se rozprostře ticho.

„Ale fakt s tebou nebudu spát," řekne ještě jednou a tiskne si kabelku na klín jako štít.

„Nebudu tě nutit," odpovím. Klidně a s jistotou. Věnuju jí letmý pohled. Střetneme se očima

Cestou se jí ptám na blbosti. Jestli je místní. Co dělá. Odpovídá krátce. Odsouvá mě. Ale já se nevzdávám. Umím být trpělivý.

Když zastavím před domem, otevře pusu. Skleněné stěny, pláž za domem, žádní sousedé. Ticho a soukromí.

„Tady bydlíš?" zeptá se a kouká nahoru s vytřeštěnýma očima.

„Jo. Moje království."

Vystupuju. Ona mě váhavě následuje. Je opatrná, ale jde. Jako kočka, která ví, že pes může kousnout, ale přesto se přiblíží.

„A ty jsi co? Prezident?"

Zasměju se.

„Ne. Jen někdo, kdo ví, co chce."

Zadávám kód do bezpečnostního systému. Zámek cvakne a já otevírám dveře, abych ji pustil dovnitř.

Sleduje interiér – hladký beton, tmavé dřevo, kov. Je to dům, co nevítá. Ale v jejích očích vidím obdiv. Nebo závist?

„Máš hlad?" zeptám se.

Zavrtí hlavou. „Ne."

Zase lže.

Nalévám víno. Je tichá, ale oči jí těkají po stěnách. Po mně. Po mé ruce, když jí podávám sklenku.

„Díky," šeptne. „Chceš mě opít, abys mě pak mohl svádět?" zvedne

obočí. „Tohle není rande.“

„Ne. To není,“ souhlasím a posadím se vedle ní. Blíž, než by bylo vhodné. Ale ona neuhne. Jen se lehce napne. Jako struna.

Sedíme a mlčíme. A to ticho je… nabité. Každý nádech zní, jako by ho někdo zesílil. Každý dotek očí je delší, než by měl být. A pak řekne: „Myslíš, že jsem blbá, když jsem šla s cizím chlapem?“

Nakloním se blíž. Skoro šeptám: „Kdybys byla blbá… už bys byla dávno svlečená.“

Cukne koutkem úst. Výsměšně. Ale neodtáhne se.

„Tohle říkáš často? Fakt to zabírá?“

„Jen když to myslím vážně,“ řeknu tiše a pokyvuju hlavou. Tahle hra mě fakt začíná bavit.

Sleduju ji. Nepohne se. Jen polkne. Zase ten stín pochybností v jejích očích. Bojuje sama se sebou.

„A teď to myslíš vážně?“ zeptá se. Hlas má klidný.

„Nevím. To záleží na tobě,“ odpovím. Pomalu a upřímně.

„To je výmluva.“

Usměju se. „Možná. Ale aspoň upřímná. Na rozdíl od tebe.“

„Co tím myslíš?“

„Že jsi tvrdila, že nejsi hladová. A přitom ti zakručelo v břiše třikrát, co tu sedíme.“

Zrudne, ale nevypadá naštvaně. Spíš… zaskočeně.

„To byla tvoje vina. Jsi děsně klidnej. Člověku se v tvé blízkosti stáhne žaludek.“

„To je ta správná reakce, když cítíš, že jsi v nebezpečí.“

„A jsem?“

Mezi námi se rozprostře ticho. Dlouhé a napjaté.

Předkloním se k ní, lokty opřené o kolena. Jsme od sebe pár centimetrů. Cítím její parfém. Je jemný, sladký a pod ním je pot. Adrenalin. Zmatek.

„Nevím, co všechno jsi v životě zažila,“ zamručím. „Ale vsadím se, že většinu mužů zvládneš hravě poslat do hajzlu.“

„To zní jako kompliment.“

„Není. Je to diagnóza.“

Zavrtí hlavou. Směje se bez humoru. „A ty?“

„Já?“

„Ty jsi taky diagnóza?“

Nakloním se ještě blíž. Teď už sotva dýchá. Cítím to. Dívá se mi do očí a chce uhnout, ale nedovolí si to. Bojuje.

„Ne. Já jsem jako víno. Jedna sklenička – a cítíš se dobře. Dvě – a přestáváš myslet. Tři – a už se probíráš v cizí posteli a nevíš, jestli máš litovat.“

„Ach, ty si teda věříš,“ zasměje se. Kdyby jen věděla, kdo doopravdy jsem.

„Ale jsi tady.“

„Protože mi ujel domů klíč.“

„A protože jsi zvědavá.“

Neodpovídá. Jen mě sleduje. A já vím, že mám pravdu.

Zvednu se. Pomalu. Záměrně. „Pojď. Ukážu ti pokoj pro hosty.“

Zaváhá. Oči jí na chvilku sjedou po mé postavě. Zůstane sedět.

„A pokud nepůjdu?“

„Pak tu budeš sedět celou noc. A já budu vařit kávu a čekat, kdy mě přestaneš testovat.“

„A co když tě nechci testovat?“

„Pak tě přitahuju. A to je nebezpečnější.“

Stojíme proti sobě.

Pak pomalu vstane a beze slov mě následuje chodbou. Otevřu dveře do hostinského pokoje.

„Máš tu všechno. Koupelna je vlevo. Skříň, ručníky, postel. Chceš něco dalšího?“

„Noční klid?“

„Ten dostaneš. Pokud si ho nenecháš vzít sama.“

Dívá se na mě dlouho, jako by přemýšlela, jestli spát sama, nebo u mě.

„Dobrou noc, Damiane.“

„Sladké sny, kočko.“

Zavřu za ní. Pomalu. Potichu.

A vím, že na druhé straně dveří teď stojí opřená zády, oči má otevřené dokořán a srdce jí tluče jako poplašný alarm.

KAPITOLA ČTVRTÁ
CLARA

Zůstanu stát u dveří.

Slyším, jak kliknou. Jak se zavírají, jak se za nimi rozprostře ticho. Ne obyčejné ticho, ale to druhé. Ticho, které vibruje. Které není prázdné, ale je plné něčeho nepojmenovatelného.

Opřu se zády o dřevo a zavřu oči. Měla bych být klidná. Jsem v bezpečí. V pokoji pro hosty, ve vile u moře, kde se mnou ten muž – ten podivně klidný a zatraceně nečitelný muž – neudělal vůbec nic.

A přesto mi srdce tluče jako splašené.

Ten chlap je jako…

Nevím. Možná jako oceán v noci. Není vidět, jak hluboko jde, je jen cítit, že by mě dokázal spolknout.

Rozhlédnu se po pokoji. Je krásný. Čistý. Všechno v odstínech šedé a tmavě modré. Ne studené, ale strohé. Postel je dokonale ustlaná, bílá deka rovná, ani záhyb navíc. Jako by tu nikdy nikdo nespal. Možná ani on.

Přejdu ke dveřím do koupelny a rozsvítím. Kachle z černého kamene. Sprchový kout se skleněnými stěnami. Ručníky složené do geometrických hran.

Zase ten pocit. Ne chaos, ale kontrola. Damian působí, že má všechno ve své moci, a to mě děsí víc než cokoliv jiného.

Svléknu se, pustím vodu a jdu do sprchy. Nechám vodu stékat po těle a zavírám oči. Ale místo klidu cítím… jeho dech. I teď. Jeho hlas, když řekl: *„Pak tě přitahuju. A to je nebezpečnější.“*

Jak to mohl říct tak klidně? Tak jistě?

A proč to se mnou tak zatraceně zacloumalo?

*****

Ve skříni najdu jedno pánské tričko, ve kterém plavu. Vlezu pod deku. Ale spánek nepřichází. Místo něj se mi v hlavě přehrává všechno, co se

stalo. Od prvního momentu, kdy se ke mně v klubu posadil. Kdy mě tam Tyna a její přítel nechali samotnou. Kdy jsem se poprvé podívala do jeho očí – a pochopila, že z tohohle večera neodejdu stejná.

Uvědomuju si, že poslouchám. Že chci slyšet kroky. Dveře. Dýchání. Něco, co by mi řeklo, že je pořád tady. Není to normální. Neznám ho. Ale stejně si připadám… vtažená.

Když už to nevydržím, potichu vstanu. Nohy mám bosé. Chodidla se mi lepí k dlažbě.

Když otevřu dveře, dům přede mnou zívne jako příliš klidná šelma. Tichá, nehybná, ale přítomná. Slyším šum. Jdu tím směrem, krok za krokem.

A pak ho vidím.

Sedí venku na terase, otočený zády. V jedné ruce má sklenku, v druhé cigaretu, která hoří tlumeně do noci. Je bosý. Triko mu visí přes rameno, vlasy má rozcuchané větrem.

Neví o mně – nebo dělá, že neví.

„Nemůžeš spát?“ ozve se najednou.

Ztuhnu.

Mírně se otočí. Tvář má osvětlenou měsíčním světlem.

„Ne,“ odpovím a dojdu k němu.

Ukáže na vedlejší křeslo.

„Působíš jako nějaký mafián nebo jako někdo, kdo ví úplně vše, hlavně o ženách,“ řeknu.

„To není pravda.“

„Ne?“

„Ne. Jen se většina žen opakuje.“

„A já?“

Zvedne pohled a pomalu mě zkoumá. Od tváře až ke kolenům. Ne obscénně. Ne jako chlap, který si mě představuje nahou, ale jako někdo, kdo zjišťuje, kolik toho vydržím.

„Ještě tě nemám přečtenou.“

„A snažíš se?“

„Ne. Chci, abys mě překvapila.“

Jeho slova mi sklouznou pod kůži jako studená voda. Mrazí, a zároveň

pálí.

„Víš, že by sis se mnou mohl dělat, co chceš?“ nevědomky se mu nabízím, i když… možná ne tak nevědomky.

„Vím,“ přikývne s úsměvem.

„A přesto jsi to neudělal.“

„To by bylo příliš jednoduché.“

Dívám se na něj. Pořád je klidný. Nepolapitelný. A já začínám mít pocit, že to, co mě na něm fascinuje, není krása. Ani elegance. Ale to, co skrývá. Ten muž přede mnou má v sobě něco temného. A já mám chuť to najít.

Je pozdě. Vzduch je chladný. Ale ani jeden se nepohneme.

„Proč tu žiješ sám?“ zeptám se po chvíli.

„Protože mi to tak vyhovuje.“

„To je cynický.“

„To je pravda.“

Znovu to ticho. A pak se postaví. Zvedne deku z opěradla a hodí mi ji přes ramena. Je teplá. Voní po něm.

„Běž spát, Claro,“ řekne tichým, ale pevným hlasem, pak odchází.

KAPITOLA PÁTÁ
DAMIAN

Ráno mě probudí světlo. A taky ten podivný impuls – jestli tu ještě je. Vstanu a jdu pomalu chodbou. Nevím, proč si přeju, aby neutekla. Možná za to může naše podivná konverzace. Ale i to málo ve mně něco rozvířilo.

Otevřu dveře. Dům je tichý, ale její boty tam jsou. Najdu ji v kuchyni. Stojí zády ke mně, bosá, jen v mém tričku, které jí sahá po stehna. Zalévá si čaj. Ani si mě nevšimla. Pozoruju ji chvíli mlčky. Má rozcuchané vlasy a nohy zkřížené v kotnících. Vypadá úplně jinak než včera večer.

Křehčí.

Reálná.

A ještě víc zneklidňující.

„Doufám, že ti nevadí, že jsem se obsloužila," řekne, aniž by se otočila.

„A já doufám, že jsi nevzala tu šedou plechovku v rohu. To je na šváby."

Otočí se s pozvednutým obočím. „Tos řekl schválně."

„Možná," pokrčím ledabyle rameny a pak se usměju.

Podá mi druhý hrnek. Má v něm přesně to, co piju každé ráno. Zelený čaj. Jak to ví? Sedne si ke stolu a já jdu za ní. Uvědomím si, že jsem právě strávil noc se ženou a neobtáhl ji.

Nedíváme se na sebe, ale to ticho mezi námi už není napjaté. Spíš… plné. A pak řekne: „Díky, že jsi mě včera vzal k sobě."

„Neměl jsem v plánu tě nechat na chodníku."

„A neměl jsi v plánu si něco vzít?"

Zvednu k ní pohled. Vypadá trochu, jako by mi za to i chtěla něco dát.

„Pořád čekáš, že tě budu chtít ošukat? Hele, byla jsi unavená a neměla jsi klíče. Působilas na mě bezbranně – a ty nejsi holka, co platí sexem."

Zamračí se. „Tohle jsi poznal během pěti minut?"

„Poznal jsem to ve chvíli, kdy ses na mě podívala a řekla, že se mnou nebudeš spát."

„A?"

„A očima ses přitom ptala, co bych s tebou udělal, kdybych to přece jen chtěl."

Ztuhne. Její prsty se sevřou kolem hrníčku tak pevně, až jí zbělají klouby. Chvíli nic neříká. Jen rychle dýchá a u toho se nedívá jinam. Neuhýbá pohledem, nepřetvařuje se.

„To je tvůj zvyk, rozebírat lidi hned po probuzení?" pronese nakonec tiše.

„Ne. Jen když je chci poznat."

Povytáhne obočí, ale rty se jí lehce stočí do úsměvu. „A poznal jsi mě?"

„Ne. Ale to, co nevím, mě zajímá mnohem víc než to, co už vím."

Mlčí. A já mám chuť říct něco víc. Ale neudělám to. Protože by to ztratilo váhu. Tohle ticho mezi námi je… vzácné. Žádná přetvářka. Žádná maska. Jen dva lidi u stolu.

„Víš, že tohle je fakt divný," promluví pak, jako by to v sobě držela dlouho.

„Co konkrétně?"

„Celý tohle. Já tady. Ty. To, jak je tohle vlastně… příjemný."

Neodpovídám hned. Protože vím, že kdybych ji teď políbil, neuhne. Ale taky vím, že by toho litovala. A to já nechci. Většina žen si mě pamatuje jako epizodu. Chci, aby si mě tahle pamatovala jako otazník.

„Nezůstanu dlouho," dodá a zvedne se.

„Nemusíš spěchat," řeknu bez hnutí.

„To zní skoro, jako bys mě tu chtěl."

„Ne. Ale klidně bych tě tu ještě chvíli snesl."

Podívá se na mě a poprvé, opravdu poprvé, se její výraz změní. Uvolní se. A já na vteřinu vidím tu verzi, o které ani sama neví, že ji má. Chce něco říct, ale zarazí se. Místo toho se vydá zpátky do pokoje, protože jí vyzvání mobil.

Zůstanu sám. Hrnek mám napůl plný, ale už vychladl. Nevadí. To ticho má teď jinou barvu. Není osamělé. Je zvědavé.

Když se vrátí, má na sobě už svoje oblečení. Vypadá normálně. Víc než včera. Ale stejně – něco se změnilo. Její pohyb. Její pohled. Její přítomnost.

„Můžu tě někam hodit?“ zeptám se.

„Pokud ti to nebude vadit.“

„Vadí. Ale stejně to udělám.“

Usměje se. Tentokrát naplno. A mě ten úsměv zasáhne víc, než bych chtěl.

*****

Ve voze je chvíli ticho, pak spustí: „Máš to tady pěkný. Ten dům, výhled, všechno.“

„Všechno je jen kulisa.“

„A co je teda skutečný?“

„Lidi. Když zrovna nelžou.“

„A ty nelžeš?“

„Ne. Já jen neříkám všechno.“

Ztichne. Ale tentokrát to není z obrany. Je to, jako kdyby zpracovávala moje slova. Zvažovala je. Váhala, jestli je pustí blíž.

Když zastavím před jejím domem, otočí se ke mně. „Díky za všechno.“

„Za co konkrétně?“

„Za to, že jsi mě nesbalil.“

Zvednu obočí. „To je poprvé, co mi za to někdo děkuje.“

„Většina chlapů by to zkusila.“

„Já nejsem většina.“

Chvíli se na mě jen dívá. Dlouze. A pak vystoupí. Neřekne už nic. Jen zabouchne dveře a zmizí v domě.

Já tam ještě chvilku stojím a přemýšlím, jestli ji ještě někdy uvidím. Byla to zvláštní společnost, ale popravdě… bude mi chybět.

KAPITOLA ŠESTÁ
CLARA

„Jsem na tebe pěkně nasraná, abys věděla," ukážu na Tynu prstem, když kolem ní procházím. Dívá se na mě omluvně, ale koutky jí u toho cukají.

„Nezlob se na mě, nebylo to naschvál," obejme mě zezadu tak silně, až skoro neudržím balanc.

„Já si právě myslím, že to bylo schválně. Chtěli jste mě dát s Damianem dohromady."

„Nééé," protáhne a pak se začne smát.

„Ty jsi taková potvora," odtáhnu se od ní a mám chuť ji uškrtit. Celý to na mě ušila. To by mě zajímalo, čí to by nápad, jestli její, nebo Noahův.

„To Noah, věděl, že tě tam nenechá a vezme tě k sobě," posadí se na gauč a dívá se na mě, jako bych snad něco provedla.

„A co kdyby mě tam opravdu nechal? Neměla jsem u sebe tolik peněz, abych si mohla dovolit platit za spánek!" Začínám být asi naštvaná. Předtím jsem to jen hrála, ale teď… ta představa, že by mě Damian nevzal k sobě a já bych spala někde na ulici, mě vyděsí.

„No ale vzal. A mě zajímá, co bylo?"

„Jako co mělo bejt?"

„Jakože sex?"

„Jsi snad blbá? Jako bys mě neznala," protočím očima. Já nejsem Tyna, nevím, co to je sex na jednu noc, a nechci to zjišťovat.

„Ty seš taková kráva. Víš, že se o něm říká, že dokáže ženskou přivést k několika orgasmům za sebou a že jeho pták je tak mocný jako Artušův Excalibur? Mohla jsi být jeho Kamelotem," zasměje se, ale pak zvážní. „Jak jsi mohla zahodit šanci ochutnat to jeho tělo? Dotknout se jeho svalů, nechat se jím ojet a já nevím, co ještě?"

„Myslím, že chci být asi hluchá," zacpávám si uši. „Nejsi náhodou s Noahem? Nepřijde ti divný takhle básnit o Damianovi?"

„Básnit můžu, ale Noah je Noah. Za Damiana bych ho nevyměnila, ale tobě jsem chtěla dopřát trošku potěšení. Já nechápu, jak jsi to mohla tak zabít."

„Ale ono to nebylo zabitý. Já nevím, líbilo se mi si s ním povídat.“ Když si vzpomenu na včerejší noc, po zádech mi přejede husina a mám pocit, jako by Damian stál za mnou a šeptal mi do ucha, jak moc je nebezpečný. „Je opravdu jiný než všichni ti muži, kteří se kolem nás točí. Má to v hlavě srovnané, umí číst v lidech a… Já nevím. Něco na něm je.“

„Že jo? Měla jsem z něj strašně divný pocit, nemohla jsem se mu koukat do očí. Jako by mi viděl až do duše. Trochu se ho bojím,“ otřese se a na pažích se jí objeví husina.

„Tak to je od tebe hezký, žes mě donutila u něj strávit noc,“ hodím po ní polštář. „Ale není takový. Pokud můžu soudit z toho, co jsem vyčetla já z něho, tak je to jen jeho obrana. Jen se tak tváří. Ale není ani hodný. Má v sobě něco tajemnýho, ale taky z něho cítím i něco jinýho. Jako by se bál si k sobě někoho pustit blíž… Nevím,“ pokrčím rameny.

„Ty vole, to jste si povídali o celým životě, že jsi ho tak prokoukla?“ vyjekne Tyna a já se začnu smát.

„Ne, jen Damian není jediný, kdo umí číst v lidech. Jeho oči jsou sice hypnotizující, ale má v nich bolest. Teď, když dovolíš, půjdu si ještě lehnout. Moc jsem toho nenaspala,“ říkám a odcházím do svého pokoje.

„A to jsi ani nešukala,“ odfrkne si.

*****

Celé dva týdny si hledám novou práci. Mám sice naspořené peníze, ale moc na ně nechci sahat. Ty jsou na byt, a když je utratím, budu muset začít nanovo.

Zkouším nejdřív servírku, uklízečku, prodavačku, ale asi jsem marná – anebo chodím pozdě. Někde na mě nemají ani náladu. Jedna paní na mě dokonce jen zvedla ruku a odkráčela pryč. Začínám být zoufalá. Stojím před obchoďákem s luxusním oblečením a koukám kolem sebe, jak se lidi za něčím honí, když vtom z restaurace naproti vyjde Damian, v ležérních džínách a bílém tričku, které perfektně obkresluje jeho postavu. Srdce mi poskočí a v hrudi se mi rozlije teplo, ani nevím proč. Na malý okamžik dokonce zalituju, že jsem se s ním nevyspala. Je prototypem dokonalosti.

Naše pohledy se střetnou a já se usměju. Instinktivně zvednu ruku na pozdrav, v očekávání, že mi ho oplatí, ale místo toho jako by koukal skrze mě. Jako by mě ani neznal. Otočí se a chytne nějakou paničku kolem pasu. Otevře jí dveře svého vozu a pak za ní zavře. Když auto obíhá, kouká na mě. Cítím jeho pohled až v žaludku, ale neudělá nic. Nasedne do vozu, nastartuje a odjíždí s hlasitým pískotem gum.

Jen tam stojím a cítím se trapně. Když jsem ho zahlédla, byla jsem ráda, dokonce jsem za ním chtěla jít a pokecat, ale to, jak mě ignoroval, mě dostalo ještě víc než všechna ta odmítnutí, která jsem dneska dostala.

KAPITOLA SEDMÁ
DAMIAN

Už hodně klientek se mě ptalo, proč dělám gigola. Odpověď, kterou dostaly, nikdy nebyla pravdivá.

Prachy, šukání, krásný ženy. Nechci se vázat. To vše byly lži. Pravý důvod byl úplně jiný. Necítím. Jak se říká – to, co nepoznáš, to ti nechybí. Já bych to ještě doplnil o *to nedáš*. Já nikdy nepoznal lásku nebo teplo obejmutí, pohlazení a pomazlení.

Narodil jsem se… ani nevím komu. Hned z porodnice jsem šel do ústavu a tam jsem vyrůstal mezi ostatními dětmi. Většina z nich se dostala k pěstounům nebo si je pak lidi adoptovali, ale já byl asi ošklivej, protože mě nikdo nechtěl. Byl jen jediný člověk, který si mě všiml. Uklízeč.

Ze začátku mi kupoval lízátka a tak hezky se na mě smál, když jsem je jedl. Pak si se mnou povídal a pořád opakoval, že jsem výjimečný. Říkal, že dokážu velký věci.

Jednou večer za mnou přišel do pokoje. Bylo mi třináct a on si nejdřív chtěl jen popovídat. Hladil mě ve vlasech a díval se na mě přesně tak jako já na ta lízátka, která jsem od něj dostával. Jeho doteky mi přišly najednou jiné. Takové jemné. Měl jsem pocit, že zachází daleko.

Najednou jsem měl jeho ruku v rozkroku a jeho rty na svých. Odtrhl jsem se a fakt se bál. Srdce mi bušilo jako splašené a bylo mi to nepříjemný. Začal jsem se bránit, ale on na mě zařval, že jsem nevděčný parchant. Že on jediný mě má rád a záleží mu na mně. Začal mě bít, až jsem se dusil vlastní krví. Otočil mě na záda a stáhl mi kalhoty od pyžama. I když jsem se bránil, neměl jsem žádnou šanci. Byl silný. Vysoký a mohutný. Jeho tělo vypadalo skoro jako moje teď.

Chtěl jsem křičet, ale on mi zacpal pusu rukou. Cítil jsem, jak mi ke konečníku něco namazal. Bylo to lepkavé, studené a mastné. Pak mi ke vstupu přisunul ptáka a pomalu do mě vstupoval. Ucítil jsem šílený tlak a bolest, která mě mučila. Něco, co mě zlomilo a roztrhalo nejen fyzicky, ale i psychicky.

Čím dál se do mě dostával, tím větší bolest byla. Slzy mi tekly po tváři.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Hranice posedlosti*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.